

Nam drugim, ki trudnih smo nog,
pa hoja premišljena prija,
četudi se ozki njen krog
nam vsak dan še ože zavija!

Premnogim že h koncu gre pot...
Kaj v zadnjem zavinku té miče?
Peč, miza, stol, postelja, kot —
zadosti za žive mrličé!

*Vendar enkrat spem, da ga človek je
in da gre zato do smrti*

GUSTAV STRNIŠA:

V NOČ PLAMENI...

V noč plameni ognjeni sij strasti —
kometov brezizraznih — razdejanje —
Nejasne zrem konture, bolne sanje
kot pšice ostre zbadajo me v kri.

Ustvarjajoči genij v mrak ječi,
v verigah zvezd trepeče, temna ječa —
vesoljna noč ga stiska, koprneča
za ognjem solnčnim hladna, mrka ždi

ogromna zver na preži, solnca čaka;
a v jutro oslepi jo silni svit,
in razkroji jo — v rosah zjutraj plaka,
ko zvezd blede žareči ji nakit —

Svoboden genij s solncem se pobrati —
ognjenih žarkov srka moč;
in dih narave na blesteči trati
odmev je duše vriskajoč —

*Pobrite funtek obo na prejšnjem in tem firtu
in ste se naučili peti*
Net 12/12 920